

[Ragnhild Andersen.]

ligere. Jeg tænker her paa de Rentemodtagere, som bor i Kommuner, hvor man under den gamle Lov gjorde Brug af Raadighedsbeløbet. Der er ingen Tvivl om — det viser Praksis i Dag —, at disse Rentemodtagere, efter at Regeringen ikke har villet forlænge Rabatkortordningen, og efter at man har ophævet Smørrabatten til mindrebedlede, er gaaet ned i Indtægt og er blevet ringere stillet, end de var i Aaret, der gik.

At det er saaledes, fremgaar af tørre, men talende Tal, som en gammel Rentemodtager fremfører i Medlemsbladet for „Københavns Aldersrentenyderforening“. Han gør Resultatet af Folkeforsikringslovens Revision op for sit Vedkommende, idet han skriver — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et Citat:

„Naar jeg regner fra 1. Juli 1945 til 1. Juli 1946 har jeg modtaget følgende: Aldersrente 1623 Kr., Huslejhjælp 120 Kr., Rabatkort paa Mælk, Smør, Kød fra Kommunen 209 Kr., Smørrabat sammen med Rationeringsmærkerne 32 Kr., 1,5 t Tørv 90 Kr., 10 hl Koks 48 Kr., Ekstra Brændselshjælp 135 Kr., Eengangshjælp i August 1945 170 Kr., Gentaget Eengangshjælp i to Rater i Januar og April 1946 170 Kr., sammenlagt 2 597 Kr. Efter den nye Lov faar jeg 1965 Kr. i Aldersrente, 15 hl Koks i Brændselshjælp 75 Kr., Beklædningshjælp 155 Kr., i alt 2 195 Kr. eller 402 Kr. mindre end det foregaaende Aar.“

Og han tilføjer med Bitterhed, som det vil ses:

„Efter dette Resultat har jeg god Grund til at være glad for det store Paalæg, jeg har faaet, men alligevel bede Vorherre bevare mig for flere af den Slags Paalæg.“

Det utilfredsstillende Resultat af Folkeforsikringslovens Revision er dog ikke den eneste Grund, der gør det paakrævet at komme de gamle og Invaliderne til Hjælp. De store og mærkbare Prisforhøjelser paa det daglige Brød, 57 Øre mere for et kg Smør, højere Priser paa Mælk, Fløde, Flæsk, Æg, Ost og andre Levnedsmidler stiller de største Krav til de mindste Indtægter. Rentemodtagere har over for mig udtalt, at de meget gerne vilde spise lidt Smør, men at de efter de store Prisforhøjelser den 1. Oktober nu var tvunget til at nøjes med lutter Margarine. Det maa være klart, at Rentemodtagerne med deres smaa Indtægter vil være nødt til ikke bare at spise den Margarine, som Folk med bedre Indtægter ikke

er særlig villige til at aftage, de vil ogsaa være nødt til paa alle andre Omraader at sætte deres i Forvejen stærkt begrænsede Forbrug ned, medmindre Samfundet giver dem en Haandsrækning.

Der er i Dag af den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti stillet Forslag om paa ny at gennemføre en Rabatkortordning for de daarligst stillede, et Forslag, som mit Parti kan give sin fulde Tilslutning, men af de Grunde, jeg har nævnt, finder jeg det rigtigt, at man herudover giver Rentemodtagerne en kontant Hjælp til Dækning paa de øvrige Omraader, hvor de er blevet vanskeligere stillet.

Der tales jo for Tiden meget om Pengerigelighed blandt Folk, og de store Formuestigninger under Krigen viser da ogsaa, at der visse Steder er al Grund til at være paa Vagt over for de Farer, Pengerigeligheden indebærer. Hvad Rentemodtagerne angaar, er det imidlertid ikke Pengerigelighed, der plager dem, men det er konstant Pengeknapthed, de maa slaaes med, særlig i Dag efter de stedfunde Prisforhøjelser. Det er en gammel Sandhed, at jo længere man kommer ned i Indtægt, des haardere virker enhver Prisforhøjelse paa de daglige Fornødenheder.

Af disse Grunde har vor Gruppe stillet Forslag om dette Eengangstillæg. Vi finder det nødvendigt, at den høje Rigsdag giver vore daarligst stillede, vore svageste Medborgere i Samfundet denne Haandsrækning, og vi finder det rigtigt, at man over for Rentemodtagernes helt berettigede Kritik af Folkeforsikringsloven i dens nye Skikkelse giver Udtryk for, at Rigsdagen ikke har glemt sine daarligst stillede. Det er derfor mit Haab, som det er min Gruppens Haab, at vort Forslag vil blive mødt med Velvilje i det høje Ting. Vi har stillet Forslaget i saa god Tid, at det i Aar skulde være muligt at udbetale Pengene til Rentemodtagerne før Jul.

Med disse Ord skal jeg paa det varmeste anbefale Forslaget til en velvillig Behandling i det høje Ting.

**Ordføreren for Forslagsstillerne (Ber-
tel Dahlgaard):** Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Voldgift i Arbejdsstridigheder, der truer Samfundets Velfærd, samt om Nedsættelse af en Kommission til Overvejelse af Forholdet mellem Arbejdsgivere, Arbejdere og Funktionærer.*

Det Lovforslag, jeg her forelægger, er enslydende med et Forslag, jeg i sidste Rigsdagssamling paa Det radikale Venstres